

RÜYA

Gecenin bir yarısı korkuyla uyandım. Odanın penceresi her nasıl olduysa açık kalmıştı. Ben ise üzerimdeki battaniyeyi yere düşürmüş, tir tir titriyordum. Kötü bir rüya mı görmüştüm yoksa üşüdüğüm için mi uyanmıştım, bilmiyorum. Sanki hiç uyumamış gibi yorgun hissediyordum kendimi. Saate bakmak için yerimden kalktım. Masanın üzerindeki telefonumu tam elime almıştım ki daire kapısından bazı seslerin geldiğini fark ettim; biri ya da birileri bizim kapıyı tıklatıyordu!

O an kardeşimle evde yalnızdık. Babamlar kardeşimi bana emanet ederek rahatsızlanan bir yakınımız için köyümüze gideli üç gün olmuştu. Ve bu gece yola çıkıp sabaha karşı da eve varmış olacaktık.

Duyduğum sesler babamlar olabilir miydi? İyi de onların anahtarı vardı, kapıyı niye tıklatsınlar ki? Üstelik böyle gizemli işlerin beni korkutacağını da gayet iyi bilirler! Onlar olamazdı... Ben bu düşünceleri aklımdan geçirirken bir süre sonra kapı çalınmayı bıraktı.

Gecenin bir yarısı kapının böyle tıklanması ilk etapta beni çok tedirgin etmemişti; çünkü bir kaç kez tıklandıktan sonra ses kesilmişti. Biraz zaman geçmişti ki bu sefer içimde garip bir korku oluşmaya başlamıştı. Uykum gelmiyordu. Zaten saat de dörde geliyordu. Odamdan çıkıp mutfağa su içmek için yöneldiğim anda kapının bir kere daha çaldığını duydum.

Artık endişelenmeye başlamıştım ve ciddi ciddi korkuyordum. Kapının önünde kimin olduğunu anlamak için dışarıyı gösteren mercekten bakmaya karar verdim. Gözümü dayamamla tanımadığım bir adamın, sanki hissetmiş gibi, tam da o anda eliyle deliği kapatması bir oldu. Adamın yüzünü yarım yamalak görmüştüm.

Artık daha da çok korkuyordum. Babamları aramak için içeriye koştum. Telefonumu elime aldım, numarayı tuşlarken telefonumun şarjı bitti. Olacak şey miydi? Salondaki ev telefonu geldi aklıma. Salona koşarak geçtim. Ahizeyi kaldırdığımda çevir sesi gelmiyordu! Nasıl yani? Bu nasıl bir tesadüftü? Yoksa kapıdaki adam telefon hattını mı kesmişti? Evet, bu onun işiydi. Yapacak hiçbir şeyim yoktu, çaresiz bir şekilde adamın gitmesini bekleyecektim.

Kardeşimi uyandırmak geldi aklıma. Onu defalarca uyandırmaya çalıştım ama gözünü bile açmıyordu. O kadar derindi ki uykusu bayılmış gibiydi. Sanki bu gece için her şey planlanmıştı. Hayatının en korkulu, en kötü gecesiydi bu! Ve hâlâ devam ediyordu.

Salona geçip oturdum. Duvar saatini izliyor, zamanın geçmesini bekliyordum. Bir ara oturduğum yerde içim geçmiş. Yaklaşık bir saat kadar uyumuşum. Uyandığımda her şeyi unutmuşum. Elimi yüzümü yıkamak için banyoya giderken az önceki olup bitenleri hatırladım. İçimdeki korku aniden arttı.

Kapıdaki adamın gidip gitmediğini öğrenmek için kapıya doğru yöneldiğimde kalbimin atışlarını duyabiliyordum. Kapıdan ise hiçbir ses gelmiyordu, sanırım kimse de yoktu. Rahatlamıştım.

Odama gidip yatağıma uzandım. Uykum açılır gibi oldu, hemen bir kitap aldım elime. Bir ara aklıma yeniden babamlar geldi. Eve ne zaman geleceklerini öğrenmek için cep telefonumu şarjdan

çıkartıp babamı aradım ama telefonuna ulaşlamıyordu. Saat altı olmuştu, gün ağarıyordu. Odamda bir süre daha oyalandım.

Kahvaltımı yapmak için mutfağa gittim. İçimin ürpermesi kısmen biraz daha azalmıştı. Okula gitme zamanım geldiğinde odamı toparladım, kulaklığımı taktım, tekrardan kapıya doğru yöneldim. Ayakkabılıktan botlarımı çıkardığımda kapı tekrar tıklandı! Kalbim duracak gibi olduysa da cesaretimi toplayıp artık kapıyı açmaya karar verdim.

Kapının koluna uzandım, derin bir nefes aldım. Aklımda binlerce korku dolu sahne canlanıyordu. Bir yandan karşılaşacaklarım karşısında vereceğim tepkiyi düşünüyör, diğer yandan da kapının kolunu hafifçe indiriyordum. Tam o sırada annem aradı, kapıdan bir adım geriye çekildim.

Odaya geçip olup bitenleri anneme anlattım. Bana sakın evden çıkmamam gerektiğini söyledi. Ne olursa olsun! Ve annemi dinlemeliydim ama hâlâ kapının arkasında kimin olduğunu düşünüyordum. Hem korkuyor hem de merak ediyordum.

Kapının tıklanma sesi ve bir çift ayak sesi gelmeye devam ediyordu. Kulaklığımı takıp müzik dinlemek için salona geçtim. Eğer sesleri duymazsam bu durumun biteceğini ya da kapıda her kim varsa artık, gideceğini falan düşündüm.

Bir süre sonra dairenin kapısının açıldığını fark ettim. İçeri birinin girdiği belliydi. Kalbim yerinden çıkacaktı. Oturduğum koltuğa şimdi boylu boyunca uzanıvermişim. Gözleri kapattım. İçinde bulunduğum bu kabus sahnesinden nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Dahası, artık kaçmayı bile düşünemiyordum. Sadece ne olacaksa bir an evvel olsun da her şey bitsin moduna girmişim.

...

Salona doğru yaklaşan ayak seslerini müziğimin ritmine rağmen duyabiliyordum. Kulaklığımın sesini biraz daha açtım. Eğer ansızın hamle yaparsa belki daha az acı çekerim diye düşündüm. Gözlerimi daha da sıktım.

Ayak sesleri artık salona girdiğinde onun beni bulduğunu biliyordum. Başımda birinin durduğunu artık hissedebiliyordum. Göz kapaklarım gölgelenmişti. Ellerini yüzüme yaklaştırdığını kapalı gözlerimle bile görebiliyordum. Artık kalbim duraktı! Döktüğüm terler *ecel terleri* olsa gerekti! Dayanamayıp birden açtım gözlerimi!

Ama o da ne? Etrafımda hiç kimse yoktu. Telefonumun alarmı çalıyordu hemen başucumda. Yatağımdaydım.

Aman Allah'ım! O ne gerçekçi bir rüyaydı öyle! Her karesi sinema tadında! Hemen yataktan kalkıp babamların evde olup olmadığına baktım. Herkes evdeydi. Kapıda ya da evde gezinen hiç kimse de yoktu.

Yaşadığımı sandığım her şeyin bir rüya olması ne güzeldi.